

“Het beste wat een muzikant kan overkomen, is dat hij de slechtste van de groep is.”

PAUL DUMONT
JAZZPIANIST

gs overleden saxofonist Mike

Met Mike Zinzen (tweede van links af) en de uitbater van de Vécu, in de legendarische literaire club in de Moriaanstraat.

“Een goede muzikant moet minstens drie keer getrouwd zijn.”

PAUL DUMONT
JAZZPIANIST

Paul Dumont (met zonnebril) en een paar orkestleden in toenmalig Congo, ingehuurd door Sabena.

Een zeldzaam singeltje, in eigen beheer uitgegeven.

Pianist en muziekhandelaar Paul Dumont blikt terug op een rijk en bewogen leven

De jonge Paul Dumont zette zijn eerste stappen op het podium met de trend van het moment, de boogiewoogie. “Maar jazz was en is mijn hobby en mijn leven.” En dus speelde hij met zowat alle Belgische jazzmusici en vormde ook zijn eigen groepen, zoals The Jumpers en later Paul Dumont and his Jazz Mates. Geen podium of Paul Dumont heeft erop gespeeld, zoals de legendarische jazzkroeg Gard Sivik op de Stads-waag, de Billiard Palace op het Astridplein, de Muze op de Melkmarkt en de al even legendarische literaire privéclub Vécu in de Moriaanstraat, hoofdkwartier van de Pink Poets. Het was in die periode, de *roaring sixties*, dat hij de onlangs overleden Antwerpse saxofonist Mike Zinzen ontmoette. Zinzen en Dumont zouden samen blijven optrekken en brachten in 1989 nog een vinyl-single uit in eigen beheer. “Ik heb er nog een paar dozen van staan”, lacht Paul Dumont. Tot voor twee jaar, toen Mike Zinzen zwaar ziek werd, stonden ze ook vrijwel wekelijks op het podium van De Muze.

Van jamsessies alleen kan een mens niet leven, en dus kon je Paul Dumont ook aan de toetsen vinden bij wat hij “commerciële orkesten” noemt, bigbands zoals het BRT Jazz Orkest of de bigband van Freddy Sunder. In het casino van Blankenberge, of solo, in de Holiday Inn. Maar zijn beste tijden beleefde de Antwerpenaar in het buitenland.

Verkrachte nonnen

“In 1959 kreeg ik het aanbod van Sabena om in toenmalig Belgisch Congo in hun guesthouses te gaan spelen. We begonnen in Elisabethstad, het huidige Lubumbashi. Wat een plezierige periode had moeten zijn, werd overschaduwd door een aanslepende ruzie tussen de drummer en de saxofonist. Die was van joodse afkomst, en de drummer kon het niet laten om hem daar constant mee te pesten. Toen hij een hakenkruis op de slaapkamerdeur van de saxofonist schilderde, werd heel het orkest ontslagen. Alleen ik mocht blijven en werd meteen gebombardeerd tot orkestleider-pianist van een Keniaans orkest dat op tournee was. Die gasten speelden lang niet

slecht. Jammer genoeg kwam er nogal abrupt een einde aan, toen in 1960 de onafhankelijkheid werd uitgeroepen en de Belgen halsoverkop moesten vluchten. We speelden toen in het *guest house* in Stanleystad, het huidige Kisangani, en werden door Sabena ontzet en overgebracht naar Ruanda-Urundi. Omdat we voor Sabena werkten, werden we ingezet om mensen te vervoeren en getuigenissen op te tekenen, zoals die van door de opstandelingen verkrachte nonnen. Twee maanden later werden we gerepatriëerd.”

Paul Dumont zou nog één keer terugkeren naar Congo. “Een jaar later gaf Sabena ons weer een contract voor optredens in Elisabethville. Daar belandden we middenin de Katangese oorlog. We verschole ons in de kelder van het *guest house*, terwijl de Katangese soldaten en de VN-militairen elkaar boven onze hoofden bestookten met mortiergranaten. Met een in beslag genomen trein konden we vluchten naar Zuid-Afrika. Die trein werd onderweg een paar keer beschoten door VN-vliegtuigen.”

Eins, twee, saufen!

Terwijl in de jaren tachtig de Antwerpse jazzwereld naar zijn tweede adem zocht, trok Paul Dumont met het orkest van Gene Capri naar Canada. “We speelden voor 50 dollar de man per avond in Montreal in Le Vieux Munich, een zaal die uitgebaat werd door, denken we, een voormalig SS'er. We waren gekleed in Lederhosen, compleet met Sturmbanden, en speelden de hele avond Duitse hoempapamuziek. *Eins, twee, saufen!* De Canadezen vonden het prachtig. Maar na middernacht trok ik naar de nabijgelegen jazzclub The Jazzbar en speelde er met de plaatselijke jazzmusici, zoals drummer Kenny Clarke en Yvon Simmons, de gitarist van Oscar Peterson. Ik heb er zelfs saxofonist Phil Woods mogen begeleiden. Pas later kwam ik dat te weten. Ik kende de man alleen van zijn platen.”

Het *on the road* zijn eiste zijn tol. “Toen ik terugkwam van een reeks optredens voor Amerikaanse soldaten in Duitsland, was mijn vrouw weg. Ik was niet braaf geweest, daar in Duitsland, maar zij hier in Antwer-

Paul Dumont herstelt een saxofoon in zijn winkel in de Kloosterstraat.

pen ook niet. Ach, je weet wat ze zeggen: je bent pas een goede muzikant als je drie keer getrouwd bent. In die zin moet Mike Zinzen wel een hele goede geweest zijn, want hij is vijf keer gehuwd geweest.”

Binnenkort trouwt Paul Dumont voor de derde keer. Hij heeft drie dochters uit een vorig huwelijk en twee zonen met de vrouw waar hij nu al 25 jaar bij is, en die dertig jaar jonger is dan hij.

Biechtvader

In 1987 begon Paul Dumont met Muzantiek, een winkel in tweedehandsinstrumenten. “In een kelderkeuken in de Jan Van Rijswijkklaan kocht en verkocht ik instrumenten. Ik herstelde ze ook: alle niet-elektronische instrumenten, behalve gitaren, violen en accordeons. Dat is een vak apart. Maar geef me een saxen ik gooi hem zo uit en in elkaar.”

“Alsnel werd dat keukentje te klein en verhuisde ik naar de Geuzenstraat op het Zuid. En toen dat uit zijn voegen barstte, naar de Kloosterstraat. Ik beleefde er negen mooie jaren. Ik was de biechtvader van mijn klanten. Ik wist alles wat er in Antwerpen gebeurde, zonder ook maar één voet buiten de deur te zetten.”

Ook een instrumentenverkoper heeft zo zijn trucs, zo blijkt. “Je weet dat je iets aan een koppel kunt verkopen als je de vrouw hebt doen lachen. En vooral iedereen in de waan laten.

Blaast er iemand door een saxofoon en denk je: ‘Precies een stoomboot’, zeg dan: ‘Wat een mooie volle toon hebt u!’”

En toen sloeg de huur dus op. “Nu gebruik ik noodgedwongen het internet. Voorlopig nog via bestaande tweedehandssites zoals Kapaza of Secondhand, binnenkort misschien via mijn eigen website. Als ik iemand vind die dat voor me wil maken, want ik ken er niks van. Ondertussen huur ik naast mijn woning op het Kiel een garagebox, waar al mijn spullen staan. Ik ben nu al die kartonnen dozen aan het uitzuiveren. Wat ik niet meer kan verkopen, gooi ik weg.”

Spelen doet Paul Dumont nog maar zelden. Maar de muzikanten van toen ziet hij nog steeds. “Wat er nog van over is, tenminste. Elke eerste dinsdag van de maand komen we samen in een seniorenlokaal in Schoten. We zijn met een vijftigtal en noemen onszelf *Oud IJzer*. De gemiddelde leeftijd is dan ook tachtig. We bekijken oude foto's en halen herinneringen op aan wie er niet meer bij is. Maar er wordt vooral veel geroemd. Zo van: ‘Die heeft me niet betaald voor een optreden!’. En dat gaat dan over dertig jaar geleden, hé. Ach, de haat en nijd die er heerst tussen muzikanten, je kunt je dat niet voorstellen. Alleen de hele groten hebben dat niet. Maar die zijn dan ook al allemaal dood.”

WIM DAENINCK